

ΛΟΥΛΑ ΜΑΡΜΑΡΑ-ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΕΙΝΟΝ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΜΗΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Όλες οι ιστορίες της ζωής μας δεν είναι τραγικές, όπως δεν είναι και χαρούμενες. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο συντροφεύουν το είναι μας, πλουτίζουν τις γνώσεις μας και τις αντοχές μας και ίσως να μας χαρίζουν μια παραπάνω ιδέα για τη ζωή. Αν όμως δεν περάσεις δια πυρός και σιδήρου δε μπορείς να νιώσεις και να εκτιμήσεις την πραγματική αξία της ζωής. Τα συναισθήματα, οι εντάσεις, οι αγωνίες, τα στραβοπατήματα, όλα είναι απαραίτητα για να εκτιμήσουμε την αξία της, να μετρήσουμε τους συνανθρώπους μας και να προσφέρουμε το περίσσειμα της ψυχής μας σε όσους το έχουν ανάγκη.

Τα κορίτσια μου, η Μαρίνα και η Άννυ, η καθεμιά στον τομέα της παρά τις αντιξοότητες της ζωής τους και τα όσα ανάποδα τις βρήκανε, αντέδρασαν, δυνάμωσαν, έκαναν πράξη την προσφορά προς τον πλησίον και κέρδισαν.

ISBN 978-960-6628-42-9

9 789606 628429

ΕΚΕΙΝΟΝ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΜΗΝΑ

Συγγραφέας: Λούλα Μαρμάρα–Γιαννακουλοπούλου
Τίτλος: Εκείνον τον Αύγουστο μήνα
© Λούλα Μαρμάρα–Γιαννακουλοπούλου και Ι.Σκ. Πικραμένος

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2012, Γιάννης Πικραμένος, εκδότης
ISBN: 978-960-6628-42-9

Φιλολογική επιμέλεια: Μαρία Ράμμου

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Έφη Σαββατοπούλου
Εξώφυλλο: Άντα Χάντζιου

Εκτύπωση / Βιβλιοδεσία: Ταχυεκτυπώσεις – Γραβάνης ΕΠΕ
E-mail: info@tachytyro.gr
Τηλ. κέντρο: 2610 461.780

Γιάννης Σκ. Πικραμένος, εκδότης
Ηρώων Πολυτεχνείου 92, 26442 Πάτρα
Τηλ. κέντρο: 2610 432.200, Fax: 2610 430.884
E-mail: yapi@yapi.gr
Internet: www.yapi.gr

ΛΟΥΛΑ ΜΑΡΜΑΡΑ-ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΕΙΝΟΝ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΜΗΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

*Το αυγουσιτιάτικο φεγγάρι
ολόγιομο, λαμπερό,
σε ανέσυρε στις χρυσαφένιες του πηγές
κι εγώ,
έμεινα μόνη στ' ακρογιαλί
ν' αγναντεύω τη μαγεία του
μήπως
και κάπου αντικρίσω
της μορφής σου το περίγραμμα.
13/08/2011*

*Στη μνήμη
του Αλέκου μου*

Ένα απρόσμενο ταξίδι

ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΠΡΟΧΩΡΑΓΕ ΑΓΚΟΜΑΧΩΝΤΑΣ μες στο ζεστό τροπικό μεσημέρι, σαν να ήταν κι εκείνο ανθρώπινη ύπαρξη κι ένιωθε τη ζέστη να του παραλύει κάθε του δύναμη. Τριγύρω του, σμάρι ολόκληρο τα έντομα της αφρικάνικης ζούγκλας βούιζαν αγριεμένα, λες και ήθελαν να του ρουφήξουν την... ανύπαρκτη ζωή του. Οι ελάχιστοι λευκοί επιβάτες, βαριεστημένοι, πορεύονταν αυτό το ταξίδι καθένας βυθισμένος στις ίδιες του τις σκέψεις, μην έχοντας διάθεση να τις εμπιστευτεί στον διπλανό του. Τι να έκρυβε άραγε μέσα του αυτό το μαύρο σιδερένιο θηρίο που στο πέρασμά του ανησυχούσε τον άγριο τροπικό κόσμο; Πόνο, χαρά, απογοήτευση, προσδοκία; Κανένας δεν θα μπορούσε να πει. Ήταν ένα ανακάτεμα συναισθημάτων που δεν ήταν φανερό, γιατί η ζέστη, η αβάσταχτη τροπική ζέστη, έδειχνε ίδια όλα τα πρόσωπα, νυσταγμένα και βαριεστημένα, χωρίς καμιά ένδειξη του κυρίαρχου εσωτερικού τους κόσμου. Εξάλλου, οι ακαταλαβίστικες γλώσσες των ιθαγενών που συνταξίδευαν οι μόνοι που λαλούσαν ακατάπαυστα ήταν μια διαρκής μουρμούρα που σερνόταν σαν ιπτάμενο φίδι στην ατμόσφαιρα και έκανε τους λίγους λευκούς ταξιδιώτες να ζαλίζονται και να κλείνουν τα μάτια ζητώντας την απομόνωση.

Ουφ, αυτή η ζέστη, ψιθύρισε στον εαυτό της η Άννυ, προσπαθώντας να απαλλαγεί από την άπνοια που την έπνιγε και της έκλεινε την αναπνοή.

Ο λευκός συνταξιδιώτης της, που καθόταν δίπλα της και που μέχρι τότε δεν είχαν ανταλλάξει παρά ελάχιστες τυπικές λέξεις στα αγγλικά, την κοίταξε με έκπληκτα μάτια.

Μπα, απόρησε, Ελληνίδα;

Ναι, κι εσείς;

Κι εγώ Έλληνας, αλλά εγκατεστημένος από χρόνια στην Αμερική.

Πολλά χρόνια;

Σχεδόν είκοσι.

Και στην Αφρική τι ζητάτε, ταξίδι αναψυχής; ρώτησε με έναν στυφό τόνο στη φωνή της.

Η μοίρα μου με ταξιδεύει, απάντησε βαθυστόχαστα εκείνος, και τα απρόοπτα της ζωής μας που ούτε μπορούμε να φανταστούμε ούτε και να τα προβλέψουμε. Βέβαια δεν μπορούμε να τα φορτώνουμε όλα στη μοίρα και στο κακό μας ριζικό. Αυτά δεν έχουν νου, δεν έχουν σκέψη. Για όποιες αποφάσεις παίρνουμε, είμαστε εμείς εξ ολοκλήρου υπεύθυνοι. Το δικό μας μυαλό μετράει, υπολογίζει τα υπέρ και τα κατά και παίρνει τις αποφάσεις του. Από κει και πέρα πάλι σε μας εναπόκειται το πώς θα χειριστούμε την τυχόν λαθεμένη απόφασή μας ώστε να έχουμε το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα. Εσείς όμως τι ζητάτε μέσα σε τούτη την κόλαση;

Τι ζητούσε αλήθεια; Κάτι ζητούσε βέβαια. Δεν ήταν ταξίδι αναψυχής αυτό που έκανε, είχε κάποιο σκοπό, μα ήταν αβέβαιο το τέρμα του. Τώρα μόλις αναλογιζόταν πως αυτό που ξαφνικά αποφάσισε ήταν μια τρέλα, μια καθαρή τρέλα, μα ήταν αργά πια για να τη διορθώσει. Είχε δίκιο ο συνταξιδιώτης της. Πώς πήρε τόσο βιαστικά, τόσο επιπόλαια, την απόφαση να ταξιδέψει σ' έναν άγνωστο κόσμο χωρίς να ξέρει τίποτα από τη ζωή του, τη γλώσσα του, τον τρόπο συμπεριφοράς του; Προσπάθησε να δικαιολογήσει τον εαυτό της. Η στιγμή που πήρε αυτή την απόφαση ήταν τόσο συγκλονιστική, που αυτή την ευκαιρία τη βρήκε σαν τη μοναδική διέξοδο. Εξάλλου ανέφεραν στο έγγραφο πρόσκληση του Ερυθρού Σταυρού πως εκεί υπήρχε κάποιος ιθαγενής που είχε σπουδάσει ιατρική στην Αμερική για τρία περίπου χρόνια, μιλούσε καλά αγγλικά, και οι ιατρικές του γνώσεις ήταν σημαντικές κυρίως σε επίπεδο μολύνσεων, που τόσο συχνά παρουσιάζονται στην Αφρική.

Ίσως και να ήταν καλύτερα έτσι, τελικά.

Η μοίρα μου με ταξιδεύει κι εμένα, απάντησε καθυστερημένα στον συνταξιδιώτη της, που περίμενε ανυπόμονα την απάντησή της.

Ύστερα έκλεισε τα μάτια της, ξάπλωσε πιο αναπαυτικά στο

κάθισμα και βυθίστηκε στις σκέψεις της, δίνοντας έτσι τέλος σε μια συζήτηση που αν συνεχιζόταν θα γινόταν οδυνηρή. Και να το δεύτερο λάθος της. Δεν σκέφτηκε καν πως από αυτόν τον άνθρωπο, που ήταν ομοεθνής της, που μιλούσαν την ίδια γλώσσα, θα μπορούσε να αντλήσει κάποιες σωστές πληροφορίες για την εκεί ζωή που θα της ήταν πολύ χρήσιμες και θα τη διευκόλυναν στα πρώτα της βήματα σε έναν τελειώς άγνωστο τόπο και σε ανθρώπους με εντελώς πρωτότυπες αν μη τι άλλο σκέψεις και συνήθειες. Ήταν όμως τόσο θυμωμένη με τον εαυτό της, γιατί πρώτη φορά στη ζωή της στάθηκε τόσο εύπιστη, ώστε θέλησε να τον τιμωρήσει, προσπαθώντας να αγωνιστεί για να τα βγάλει πέρα μόνη της.

Έκλεισε γι' αυτό τα μάτια της και άφησε τις σκέψεις της να τρέξουν ανάδρομες προς τα ξένοιαστα και όμορφα νεανικά της χρόνια, για να αλλάξει λίγο την κακή της διάθεση.

Ήταν ένα όμορφο αυγουστιάτικο δειλινό. Ο ήλιος μόλις είχε γείρει πίσω από το ψηλό βουνό και οι τελευταίες αχτίδες του ρόδιζαν μερικά λευκά συννεφάκια που αρμένιζαν ανέμελα στο γαλανό στερέωμα. Ήταν ένα χαρούμενο τέλειωμα μιας όμορφης μέρας που είχε αφήσει τα ίχνη της πάνω στα κουρασμένα πρόσωπα των ανθρώπων του μόχθου. Χαμηλά, από τη δροσόλουστη όχθη του ποταμού, τα τσοπανόπουλα μάζευαν τα γιδοπρόβατά τους, που από ώρα τώρα δροσίζονταν στα κρυσταλλένια νερά του. Ψηλά, στην πλαγιά του βουνού, τα διάσπαρτα χωριουδάκια βυθίζονταν ένα ένα στην ηρεμία του φεγγερού δειλινού.

Η Άννυ ήταν τότε σχεδόν οκτώ χρονών, ένα ντελικάτο κοριτσάκι με μαύρα μακριά μαλλιά πλεγμένα σε δυο κοτσίδες που ακουμπούσαν με μια παιδιάστικη χάρη πάνω στο άγουρο κοριτσίστικο στήθος. Σε αντίθεση με το χρώμα των μαλλιών της, η επιδερμίδα της ήταν λευκή και τα μάτια της ήταν ίδια ο γαλάζιος ουρανός. Ο πατέρας της ήταν γιατρός σε τούτο το όμορφο χωριουδάκι του Πηλίου, και η μονάκριβή του Άννυ ζούσε με όλη την άνεση που της χάριζε η αγάπη του. Τη ζεστασιά και το χάδι της μητρικής αγκαλιάς δεν τα είχε ζήσει η μικρούλα Άννυ, γιατί

ούτε και η μανούλα της πρόφτασε να τη δει. Η τελευταία της πνοή βγήκε με το πρώτο κλάμα της Άννυ. Στην αρχή ο πατέρας είχε σχεδόν μισήσει το λατρευτό αυτό πλασματάκι, γιατί ο ερχομός του ήταν αιτία να χάσει την αγαπημένη του Μάρω. Όσο όμως η Άννυ μεγάλωνε και γινόταν ίδια η μανούλα της, με τα χαριτωμένα παιδιάστικα λογάκια της, μαλάκωσε την καρδιά του και του έγινε ο ακριβός του θησαυρός.

Καημένε πατέρα, πόσο θα λυπάσαι τώρα αν με βλέπεις από ψηλά τόσο δυστυχημένη! Ένα δάκρυ κύλησε κάτω από τα κλειστά της βλέφαρα, έφτασε ως το ξαναμμένο μάγουλο και στέγνωσε εκεί από την αφόρητη ζέστη. Το δίχρονο αφρικανάκι που καθόταν απέναντί της και την παρακολουθούσε περιέργα, σαν είδε το δάκρυ στο μάγουλό της κατέβηκε από την αγκαλιά της μητέρας του, πλησίασε την Άννυ και της έδειξε τη συμπόνια του χαϊδεύοντας με τα μαύρα χεράκια του τα κρινοδάχτυλα της Άννυ. Εκείνη το κοίταζε με πολλή συμπάθεια, σχεδόν με τρυφερότητα, του είπε σ' ευχαριστώ, μωρό μου, κι έσκυψε και του φίλησε το σγουρό του κεφαλάκι. Ήταν η πρώτη επαφή της με το αφρικανικό στοιχείο, και στάθηκε μια πολύ καλή αρχή, γιατί αυτό το μωρό της έδειξε πως κι αυτοί οι περιφρονημένοι από τον πολιτισμό μας άνθρωποι μπορούν να έχουν αισθήματα πολύ πιο ανώτερα από εμάς.

Το τρένο όλο και προχωρούσε βαθιά μέσα στη ζούγκλα και οι σκέψεις της, τρελές, ανυπόταχτες, προσπαθούσαν να καταλαγιάσουν για να ακολουθήσουν τον νυσταγμένο του ρυθμό, τσαφ, τσαφ, τσαφ. Τι ανάμνηση ήταν τώρα κι αυτή;

Εκείνο το αυγουσιτιάτικο δειλινό ήταν που γύρισε ο Μίμης από τα μακρινά ταξίδια του σε άγνωστες θάλασσες και μακρινούς τόπους. Είχε μαρκάρει μούτσος σε ένα καράβι στα δεκαπέντε του, και τώρα γύριζε μετά οχτώ χρόνια και πάλι στην πατρίδα με τα γαλόνια του καπετάνιου στους ώμους του. Η ικανοποίησή του ήταν μεγάλη, γιατί κατάφερε με την εργατικότητα, την προθυμία και την ευγένειά του να αποκτήσει τη συμπάθεια του καπετάνιου, των αξιωματικών και όλου του πληρώματος, ώστε να τον βοη-

θήσουν και με τις γνωριμίες του καπετάνιου να μπει σε μια σχολή εσωτερικός στην Αμερική και να βγει αριστούχος караβοκύρης.

Η Άννυ δεν τον γνώρισε όταν τον είδε στα κάγκελα του κήπου να την κοιτάζει χαμογελαστός. Ήταν γειτονόπουλα με την Άννυ, και αν και ήταν μεγαλύτερός της γύρω στα πέντε χρόνια, ερχόταν κι έπαιζε μαζί της για να χαίρεται τις ομορφιές αυτού του πλούσιου κήπου. Ήταν ορφανός από πατέρα ο Μίμης, κι αυτός ο κήπος, με τα σπάνια άνθη του, το σιντριβάνι και τις πυκνές του σκιερές φυλλωσιές, ήταν γι' αυτόν ο μαγικός κόσμος που ταξίδευε η φαντασία του. Είχε γίνει τώρα άντρας πια είκοσι τριών χρονών, ψηλός και γεροδεμένος, με γλυκά καστανά μάτια και φωτεινό χαμόγελο. Η αρμύρα της θάλασσας και οι δυσκολίες των υπερατλαντικών ταξιδιών είχανε δώσει μια τραχιά έκφραση στο ηλιοψημένο του πρόσωπο, όμως το χαμόγελό του ήτανε απόφια μια φωτεινή πηγή.

Η Άννυ, καθισμένη στην άκρη στο σιντριβάνι, κοιτούσε με περιέργεια τον άγνωστο νέο που της χαμογελούσε. Ήταν τόσο μικρή όταν εκείνος έφυγε και είχε τόσο αδυνατίσει στη μνήμη της η μορφή του, που εξάλλου είχε και αλλάξει με την πάροδο τόσων χρόνων, που της ήταν αδύνατο να τον θυμηθεί.

Ο νέος άνοιξε τη μικρή σιδερένια πόρτα του κήπου, δρασκελίσε το κατάφλι και προχώρησε γελώντας πλατιά προς το σιντριβάνι.

Άννυ, Άννυ, δεν με θυμάσαι λοιπόν; Τόσο πολύ άλλαξα;

Η φωνή του κάτι πήγε να της θυμίσει, αν και είχε γίνει πια μια βαθιά, ηχηρή φωνή. Σκάλιζε τη μνήμη της για να θυμηθεί, μα η φωνή του ακούστηκε πάλι:

Ξέχασες τα βατόμουρα που μ' έβαζες να σου φτάνω, γελώντας που γρατζούνιζα τα χέρια μου, για να τα ρίξεις στα ψαράκια της λιμνούλας;

Μίμη, πετάχτηκε από τη θέση της η κοπέλα. Άλλαξες τόσο πολύ, έγινες άντρας πια, πώς να σε γνωρίσω; Έλα, κάθισε και πες μου πώς τα πέρασες όλα αυτά τα χρόνια. Πες μου για τις χώρες που είδες, για τους παράξενους ανθρώπους που ζουν σ' αυτές. Πόσο σε ζηλεύω που μπορείς και ταξιδεύεις...

Κάθισε κοντά της στο σιντριβάνι κι άρχισε να της διηγείται όσα εκείνος, με τα δικά του μάτια και τη δική του αντίληψη, είχε γνωρίσει στις άγνωστες χώρες και τα εξωτικά νησιά με τους παράξενους ανθρώπους.

Παράξενους όμως με τα δικά μας μέτρα, είτε ο Μίμης. Με τον δικό τους τρόπο ζωής, τον άγριο, τον παρθένο, είναι ευγενικοί και τίμιοι, ειλικρινείς και αυθόρμητοι, καλοί οικογενειάρχες, ταλαντούχοι τεχνίτες, φίλοι πιστοί σε ό,τι κι αν συμβεί. Αυτούς τους ημίαγριους λαούς, Άννου, ο πολιτισμένος κόσμος μας τους αγνοεί. Τους αφήνει να λιμοκτονούν, να μην έχουν νερό ούτε γιατρούς και φάρμακα για να θεραπεύονται, θαρρείς πως είναι τελείως ξεχασμένοι στην ηλιοκαμένη μοίρα τους. Υπάρχουν βέβαια κάποιοι άνθρωποι, κάποιοι επιστήμονες αλλά και απλοί άνθρωποι, που μέσα στην καρδιά τους καίει η φλόγα της αγάπης, η φλόγα της προσφοράς προς τους πάσχοντες. Αυτή η επιθυμία, όταν φτάνει στο ύψιστο σημείο της, γίνεται σύννεφο, γίνεται άνεμος, γίνεται λάιλαπα που σε παρασύρει και σε πάει εκεί που οι ανάγκες των ανθρώπων είναι τόσο έντονες, όσο οι γνώσεις τους εντελώς μηδαμινές. Έτσι, υπάρχουν γιατροί, νοσοκόμοι άντρες και γυναίκες, ιεραπόστολοι αλλά και απλοί άνθρωποι, όπως ο γιατρός Σβάιτσερ, η Μητέρα Τερέζα, η δική μας αδελφή Γαβριηλία*, που για χρόνια χάνονται στους άγριους τόπους και στις πολυπληθείς ασιατικές χώρες προσφέροντας τον εαυτό τους στην υπηρεσία της αγάπης τού πλησίον. Καταφέρνουν με αυτή τους την προσφορά τόσο πολλά πράγματα, που ούτε οι ίδιοι μπορούν να φανταστούν.

Η Άννου κυριολεκτικά κρεμόταν από τα χείλη του. Ο Μίμης έφυγε. Ο κήπος βυθίστηκε στο μισοσκόταδο. Το χλομό μισοφέγγαρο σκόρπιζε μια γαλήνη τριγύρω. Οι γρύλοι γέμιζαν το σούρουπο με το παράξενο τραγούδι τους. Η Άννου, ακολουθώντας το ρυθμό τους, αργοταξίδευε με τα φτερά της φαντασίας της στις χώρες της Μαύρης Ηπείρου. Γιατί όχι κι αυτή; Εξάλλου, το επάγγελμα του πατέρα της δεν θα ακολουθούσε; Ιατρική δεν θα σπούδαζε, γιατρός δεν θα γινόταν, γιατί λοιπόν όχι κι αυτή

* Βιβλίο, Η Ασκητική της Αγάπης.

στην προσφορά για τον συνάνθρωπο; Η νύχτα πήρε τις σκέψεις της και τις ταξίδεψε μαζί με τα όνειρά της στην απεραντοσύνη...

Ένας βαθύς στεναγμός βγήκε από τα χείλη της καθώς αναπόλησε τα ξένοιαστα παιδικά της χρόνια. Πώς της ήρθε τώρα στο νου αυτή η σκηνή τόσο ζωντανή, τόσο καθάρια; Και να που τώρα ταξίδευε, με ποιες όμως τραγικές συνθήκες... Δεν ήταν το ταξίδι που τόσο είχε ποθήσει στα παιδικά της χρόνια. Ήταν ένα ταξίδι αναγκαστικής φυγής, ένα ταξίδι λησμονιάς.

Ο συνταξιδιώτης της την κοίταξε παραξενεμένος ακούγοντας τους αναστεναγμούς της.

Σας συμβαίνει τίποτα, μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;

Ω, όχι, βιάστηκε να απαντήσει, αναμνήσεις.

Τον πρόσεξε καλύτερα. Ήταν νέος, τριάντα ως τριάντα πέντε ετών, με ανοιχτά καστανά μάτια, καστανά επίσης μαλλιά που είχαν ελαφρώς αρχίσει να γκριζάρουν στους κροτάφους και μια ουλή στο αριστερό του μάγουλο που τον έδειχνε αρκετά μεγαλύτερο. Το χαμόγελό του όμως, αυτό το χαμόγελο... κάτι ανακάτεψε στο μυαλό της, κάτι της θύμιζε, μα δεν κατάφερε να δημιουργήσει κάποια συγκεκριμένη εικόνα.

Αφού η εξέταση αυτή δεν πρόσθεσε τίποτα στη μνήμη της, παραιτήθηκε από αυτήν και αφέθηκε να παρατηρεί το τροπικό τοπίο. Τώρα μόλις, μετά από τόσες ώρες ταξίδι στην αφρικάνικη γη, άρχισε το ενδιαφέρον της να ζεσταίνεται. Το τρένο ακολουθούσε την όχθη του ποταμού, όπου οργίαζε η βλάστηση των τροπικών φυτών. Παντός είδους πουλιά με υπέροχο φτέρωμα και περίεργες κραυγές πετούσαν φοβισμένα από το θόρυβο του τρένου και κρύβονταν στην απέναντι όχθη, στην πλούσια βλάστηση της σαβάνας. Γαζέλες και καμηλοπαρδάλεις, ζέβρες και αντιλόπες κάλπαζαν λυγερόκορμες σ' ένα τρελό παιχνίδι ελευθερίας και ανεξαρτησίας. Όταν όμως η μυρωδιά του αγριμιού έφτανε στα ρουθούνια τους, έτρεχαν πανικόβλητες να κρυφτούν για να γλυτώσουν τον φριχτό θάνατο. Πέρα από τη σαβάνα, δεξιά και αριστερά, εκτεινόταν πυκνή και αδιαπέραστη η ζούγκλα με όλο τον παράξενο κόσμο της. Λιοντάρια, ύαινες, λεοπαρδάλεις, γα-

τόπαρδοι, μπαμπούινοι και διάφορα άλλα αγρίμια σέρνονταν νυσταγμένα από τη ζέστη και κρατούσαν τις δυνάμεις τους για να κυνηγήσουν προς το σούρουπο τη λεία τους. Αν όμως τους τύχαινε στο δρόμο τους κάτι και στην πρωινή τους βόλτα, δεν το παραβλέπανε. Κι ακόμα, πάνω στα πανύψηλα βοοάβ, κροταλίες, βόες, διάφορα άγνωστα ζώα, παράξενα πουλιά, πίθηκοι μικροί και μεγάλοι, έστηναν τρελό χορό πηδώντας από κλωνάρι σε κλωνάρι με τόσο θαυμαστή αλτικότητα, που ήτανε απόλαυση να παρακολουθείς τα παιχνίδια τους.

Τσαφ, τσουφ. Το τρένο, ακολουθώντας την καμπί του ποταμού, πήρε αγκομαχώντας την ανηφόρα με ελαττωμένη ταχύτητα. Σε λίγο σταμάτησε στη μικρή πόλη. Ήταν ο τελευταίος σταθμός που είχε λίγους Ευρωπαίους κατοίκους. Ο συνταξιδιώτης της Άννυ σηκώθηκε, πήρε τη βαλίτσα του και την αποχαιρέτησε.

Πάρτε την κάρτα μου, ίσως σας χρειαστεί κάποτε, της είπε. Εγώ ταξιδεύω συχνά σ' αυτές τις περιοχές, είναι μέρος της δουλειάς μου. Μη διστάσετε να με βρείτε. Θα είμαι πάντα στη διάθεσή σας.

Πήδηξε σβέλτα από το βαγόνι κι εξαφανίστηκε μέσα στο τελωνειακό γραφείο. Η Άννυ έριξε αδιάφορα την κάρτα του στην τσάντα της και βυθίστηκε και πάλι στις σκέψεις της. Το αφρικανάκι κατέβηκε ακόμη μια φορά από την αγκαλιά της νεαρής μαμάς του και προσπάθησε να ανεβεί στην άδεια θέση δίπλα στην Άννυ. Δεν τα κατάφερνε όμως να σκαρφαλώσει, γιατί ήταν πολύ μικρό και το κάθισμα ψηλότερο από τις διαστάσεις του. Η Άννυ γέλασε με την καρδιά της βλέποντας τον αγώνα του. Το βοήθησε να ανέβει και να κάτσει δίπλα της. Του φίλησε με αληθινή συμπάθεια το κεφαλάκι και το αγκάλιασε με στοργή. Αυτή η επαφή με το αφρικανικό στοιχείο μέσω αυτού του μικρού παιδιού τής φάνηκε σαν μια θετική προσέγγιση, ένα ουρανόσταλτο προοίμιο πως όλα θα πάνε καλά. Το τρένο ξεκίνησε ξανά με τον νυσταγμένο του ρυθμό, και σε λίγο χάθηκε μες στην αχλή του φλογισμένου απομεσήμερου για το τέρμα του ταξιδιού του ένα τέρμα θλιμμένο; χαρούμενο; Ποιος ξέρει;...

Περιεχόμενα

Ένα απρόσμενο ταξίδι	9
Μια οδυνηρή εξέλιξη	17
Στο νοσοκομείο	26
Οι καμπάνες της τραγωδίας	32
Το χάος	43
Συντροφιά με αναμνήσεις	50
Στο ακριτικό χωριό	54
Χριστούγεννα στο χιονιά	62
Καλοκαιρινό ξεσήκωμα	68
Δέκα μήνες μετά	80
Ο Τάγκι τιν και οι μάγοι	86
Θεραπεία και προβληματισμοί	105
Στην πόλη των Αγγέλων πίσω στην Αφρική	118
Ανακαινίσεις	130
Το αδαμαντορυχείο	142
Τέλος της τριετίας	148
Επίλογος	155